POLINÉZIAI ŐSMONDA

Az ég és a föld fiai

Mielőtt a világ létrejött volna, semmi sem létezett, sem hang, sem illat, sem forma, sem mozgás, nem volt még anyag sem, élet sem. Csak az ÜRESSÉG tátongott határtalanul és felfoghatalanul.

Mennyi ideig tartott mindez ? Senki sem tudja megmondani, mert még idő sem létezett.

Mégis, ebben a mozdulatlan sötétségben egyszer csak - eleinte nagyon halványan, majd egyre határozottabban - megjelent egy illat, és ott lebegett az élettelen térben. Az Üresség határán született, abba az irányban, amelyet az emberek - jóval később - KELETNEK neveztek el.

Azután - ugyancsak KELETEN, fölszakadozott a sötétség, és fölragyogott a fény. E fény sugaraiban porszemcsék táncoltak, így született meg egyszerre a mozgás és az anyag. Megkezdődött a nagy átalakulás, amely a világ kialakulásához vezetett.

A rendezetlen szervezetlen kozmikus térben kialakult két elem, PAPA, a FÖLD, és RANGI, az ÉG. PAPA és RANGI egymástól távol lebegtek a térben, de aztán egy erő ellenállhatatlanul egymás felé hajtotta őket. Az Ég talán beleszeretett a Földbe, meglehet, mert papa és rangi egyszer csak szorosan összefonódott, s a közéjük szorult sötétség ölén sok isten született.

Ahogy növekedtek az Ég és a Föld gyermekei, egyre szűkösebbnek érezték a szüleik közti teret, s hiába növekedtek, erősödtek, ha a két test elválaszthatatlan volt egymástól. Ezért az istenek elhatározták, hogy cselekedni fognak.

TU aki a leghevesebb volt közülük, meg akarta ölni Papát és Rangit, ám testvérei elutasították javaslatát. Tauhiri úgy vélte, hogy anélkül is elhagyhatnák szüleiket, hogy elválasztanák őket egymástól. Ő a szél istene közéjük csúszhatna, és kiszabadíthatná valamennyiüket. A többi isten azonban nem értett vele egyet. Szerintük jobb lenne finoman szétválasztani az Eget és a Földet, anélkül, hogy megsebeznék őket. Tane vállalta a feladatot.

Tane az erdők istene a fákról vett példát. A fák gyökerei a Földbe kapaszkodnak, míg lombkoronájuk az Eget öleli. Lábát apjának vetette, fejével anyjának támaszkodott, nekifeszült, s lassacskán elválasztotta őket egymástól. A Fény nyomban beragyogta a világot.

De nem számítottak arra, hogy az ég haragra gerjed, ha elszakítják feleségét. Magához rendelte Tauhirt, a szélistent, és megparancsolta neki, hogy zúdítson vihart a Földre, ahol testvérei laktak.

Tauhiri, aki ellenezte szülei szétválasztását, nem kérette magát. Hatalmasat fújva szeleket támasztott, felfakasztotta a felhőket, felkavarta a tenger hullámait, ahol testvére, Tangaros húzódott meg, kiszaggatta Tane isten erdejének fáit, s elárasztotta a termőföldeket, ahol két, legkisebb öccse, a sarjadás két istene uralkodott.

Minden összekuszálódott. Míg Tane a vihar ellenére szét tudta választani szüleit, a tenger mélyének csúszómászói, az erdőkbe menekültek. A sarjadás istenei elhagyták birtokukat, s a Föld színe alá menekültek.

Csak az erőszakos TU tudta felvenni a harcot testvérével, Tauhirivel. Mindketten bőszen vetették magukat a küzdelembe. Végül TU legyőzte a szelek istenét, az ár visszahúzódott, s a vihar elült.

A legyőzött Tauhirinek száműzetésbe kellett vonulnia apjához, az Éghez. TU ezután testvérei ellen fordult, akik magára hagyták őt. Miután győzelmet aratott, visszaküldte valamennyiüket saját birodalmukba, de megtartotta magának a jogot, hogy élvezhesse a tenger, az erdők, és a termőföld javait.

Tu végre nyugodt és ragyogó világ ura lett, s arról álmodott, hogy bevégzi a Teremtés művét. Egy maroknyi vöröses anyagból megformálta HINÉT, az első asszonyt, s házasságukból megszületett az EMBERI FAJ.